

izgubi še vero, še nebesa? Še nisi nikdar premislil, črv, da te je stvarnik vzel v roko, da reši s tabo to revno dušo, ki omaguje na poti obupa in skušnjav? He, na vse to mi odgovori!“

To je bilo novo stališče, in priznati se mora, da je mladega teologa kar pretreslo. Vsa kri mu je izginila iz obraza in mraz mu je prešinil ude. Oni pa se je glasno zasmel:

„Lepa duhovna posoda postaneš, če se že sedaj braniš rešiti dušo, ki je izgubljena brez tvoje pomoči!“

„A moje semenišče!“ je vzdihnil mladenič.

„Tvoje semenišče naj gre rakom žvižgat! Sicer te pa mora škof itak spoditi! Kdo pa bo gledal, da bodo radi tebe babnice ljubljanski lemenat oblegovale?“

„Spoditi!“ Teolog je skočil s sedeža, kakor da ga je strela zadela. A brez moči je zopet omahnil ter se zgrudil na stol. Tedaj se je začula govorica odzunaj.

„Aha, frančiškanski svetnik!“ je izpregovoril gospod Ciril zadovoljno ter porabil še zadnjo priliko, da je v hitrici izpraznil kupico rumene brežanke.

(Dalje prihodnjič.)

Ob smrti Simona Gregorčiča.

Življenje kruto krila ti je strlo,
da nisi mogel poleteti smelo
v želja in misli čudesno deželo,
ki tvoje dušno je oko jo zrlo.

Ne tožiš več, — umolknilo je grlo,
a prosti duh polétel je veselo,
da vidi, kar srce zastonj želelo,
po čemer hrepeneč je krvavelo, mrlo.

Ah, za teboj želimo poleteti
mi ptiči zaostali in ujeti,
ki svet ne more, noče nas umeti.

Duh lepše, srečnejše dežele sluti,
kot ptica vanje hotel bi odpluti,
a zlomljene in strte so peruti!

Ivan Mlinar.